

hlaví (Sb. m. spr. č. 103). Při tom netřeba spolučinnosti zneužitě osoby, stačí pouhé dopuštění smilného činu, ovšem se vyžaduje u spolupachatele, pohlavně sotva vyvinutého, aby v činu postřehl jeho povahu jakožto smilstva proti přirozenosti. Tvrzení zmateční stížnosti, jež blíže provádí též zmateční stížnost Ferdinanda Z-a, že u mladistvých stěžovatelů ani této subjektivní náležitosti nebylo, vyvrací se poukazem na zjištění soudu nalézacího, že oba při svém stáří a tělesné své vyspělosti dobře věděli, co se s nimi tropí, a že též jich tvrzení, že při svém necudném styku s Josefem G-ou nic necítili, nezasluhuje víry, ježto oba nejen G-ou tělesně zneužití se dávali, nýbrž i sami vzájemně s údem si hráli. Nejde zde proto vůbec o předpoklady, z nichž stížnost Z-ova snaží se odvoditi právní neudržitelnost rozsudku ohledně stěžovatele. Poukaz zmateční stížnosti na homosexuální sklon mohl by se týkati dle zjištěného skutkového stavu nanejvýše obžalovaného G-y, jenž si do odsouzení nestěžuje, nikoliv též obou stěžovatelů a netřeba se jím proto po stránce právnícké blíže zabývati. Rovněž nepadá na váhu, že nauka uznává přepis Šu 129 I b) trestního zákona zastaralým, dnešnímu právnímu citění neodpovídajícím, ježto úvaha tato de lege lata nemá významu. Ježto právní názor rozsudku odpovídá dosud platnému trestnímu zákonu, bylo obě zmateční stížnosti jako bezdůvodné zavrhnouti.

Čís. 1601.

Zanedbání povinné péče (článek III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. ve znění Šu 42 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Předložení povinných výtisků úřadu není ještě započítím rozšiřování tiskopisu.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Zm I 66/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 7. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem článku III. zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., pokud se týče Šu 42 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud, uplatňujíc důvod zmatečnosti Šu 281 čís. 9 a) a 5 tr. ř., vytýká, že nalézací soud podřadil čin, z něhož jest obžalovaný viněn, skutkové povaze přečinu podle článku III. zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., nezjistiv, že bylo započato s rozšiřováním dotyčného tiskopisu. Nelze sice přehlédnouti, že není na soudu, by ve všech případech všechny podmínky pro zodpovědnost pachatelovu výslovně zjišťoval, a že povinnost ta krom zákonných známek skutkové podstaty nastává teprve, objeví-li se za hlav-

ního přeličení důvodné pochybnosti o tom, zda v tom či onom směru podmínky ty dány nejsou. Než v projednávaném případě nelze o tom mluvit, že výsledky hlavního přeličení nedaly o tom pochybovat, zda je tu podmínka pro stěžovatelovu zodpovědnost, stanovená v čís. 4 článku III. cit. zák., totiž, že bylo již započato s rozšiřováním dotyčného tiskopisu, čili nic. Neboť průvodní materiál připouštěl jen závěr, soudem nalézacím též z něho vyvozený, že závadný článek byl uveřejněn v periodickém tiskopise: »Deutsche Volkswacht«, vycházejícím a tištěným v L. a státním zastupitelstvím zabaven a že zabavení bylo krajským jako tiskovým soudem potvrzeno. Zdali s rozšiřováním tiskopisu ve smyslu Šu 6 tisk. zák. bylo započato, z těchto okolností vyvozovati nelze tím méně, ježto okolnost, po případě z nich plynoucí, že aspoň povinné exempláře byly úřadu předloženy, ještě započtem rozšiřování není, jak správně uvádí zmáteční stížnost, dovolávajíc se rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 28. listopadu 1890, čís. 3119 č. sb. 1382. K tomu ještě přistupuje, že vzhledem k drahotě papíru a t. d. nelze dnes předpokládati, že z pravidla používá se v tiskařské živnosti práva, v Šu 17 tiskového zákona poskytovaného, totiž začínati s rozšiřováním tiskopisu ihned po odevzdání povinných exemplářů. Uváží-li se konečně, že obžalovaný při hlavním přeličení hájil se tím, k čemuž soud nalézací též při výměře trestu vzal zřetel, že ani řádka zabaveného článku nepřišla do veřejnosti a že okolnost ta přece jen nevylučuje, že tomu tak bylo proto, že s rozšiřováním nebylo ještě započato, nelze popírat, že bylo na soudu, by v tomto případě výslovně zjišťoval, zda je dána podmínka pro stěžovatelovu odpovědnost ve smyslu čís. 4 článku III. cit. zák. Ježto pro tento nedostatek zjištění skutkových nelze přezkoumati, zdali právní názor soudu nalézacího v tom směru odpovídá zákonu, a nelze se proto obejít bez nařízení nového hlavního přeličení, bylo ve smyslu Šu 288 čís. 3 tr. ř. za souhlasu generální prokuratury podle Šu 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti vyhověno a věc vrácena soudu prvé stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 1602.

K pojmu »krádeže ve společnosti« (§ 174 II. a) tr. zák.) nestačí pouhá přítomnost na místě činu, neslouží-li k utvrzování činných spolupachatelů ve společném bezprávném úmyslu nebo k zajišťování jich proti přistižení; vyžaduje se spolupůsobení při odnímání.

Při odnímání cizí věci spolupůsobí i ten, kdo na místě činu přejímá a odnáší věc, již se jiný spolupachatel uchopil.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1923, Kr I 517/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. června 1923, pokud jím stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174-II. a) tr. zák.